

JO YLI 20 MILJOONAA MYYTYÄ ROY GRACE -DEKKARIA

PETER JAMES

KUOLEMA KÄTKEYTYY
KUVAAN

ÄÄRIMMÄINEN LÖYTÖ
ÄÄRIMMÄINEN HINTA

MINERVA
CRIME

KUOLEMA KÄTKETTY KUVAAN

**PETER
JAMES**

**KUOLEMA KÄTKEYTYY
KUVAAN**

Englannin kielestä kääntänyt
Maikki Soro

minerva
MINERVA KUSTANNUS
Helsinki

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos

Peter James: *Picture You Dead*

© Really Scary Books Ltd./Peter James, 2022

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus, 2023

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos Maikki Soro

Kansi: Jatta Hirvisaari /Taittopalvelu Yliveto Oy

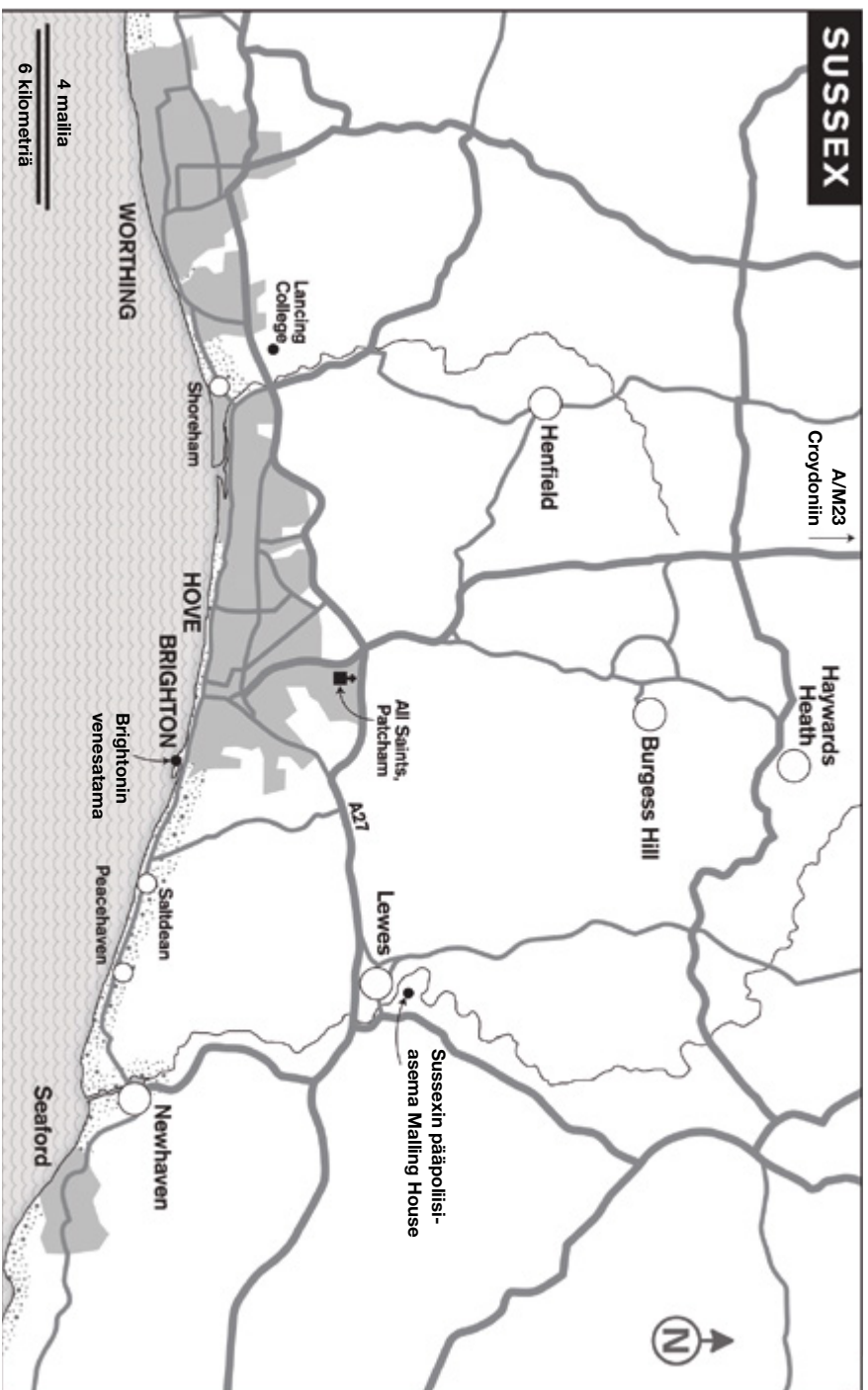
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-724-0

Painettu EU:ssa

Omistettu Anthony Forbes Watsonille –
innostavalle johtajalle ja ystävälle

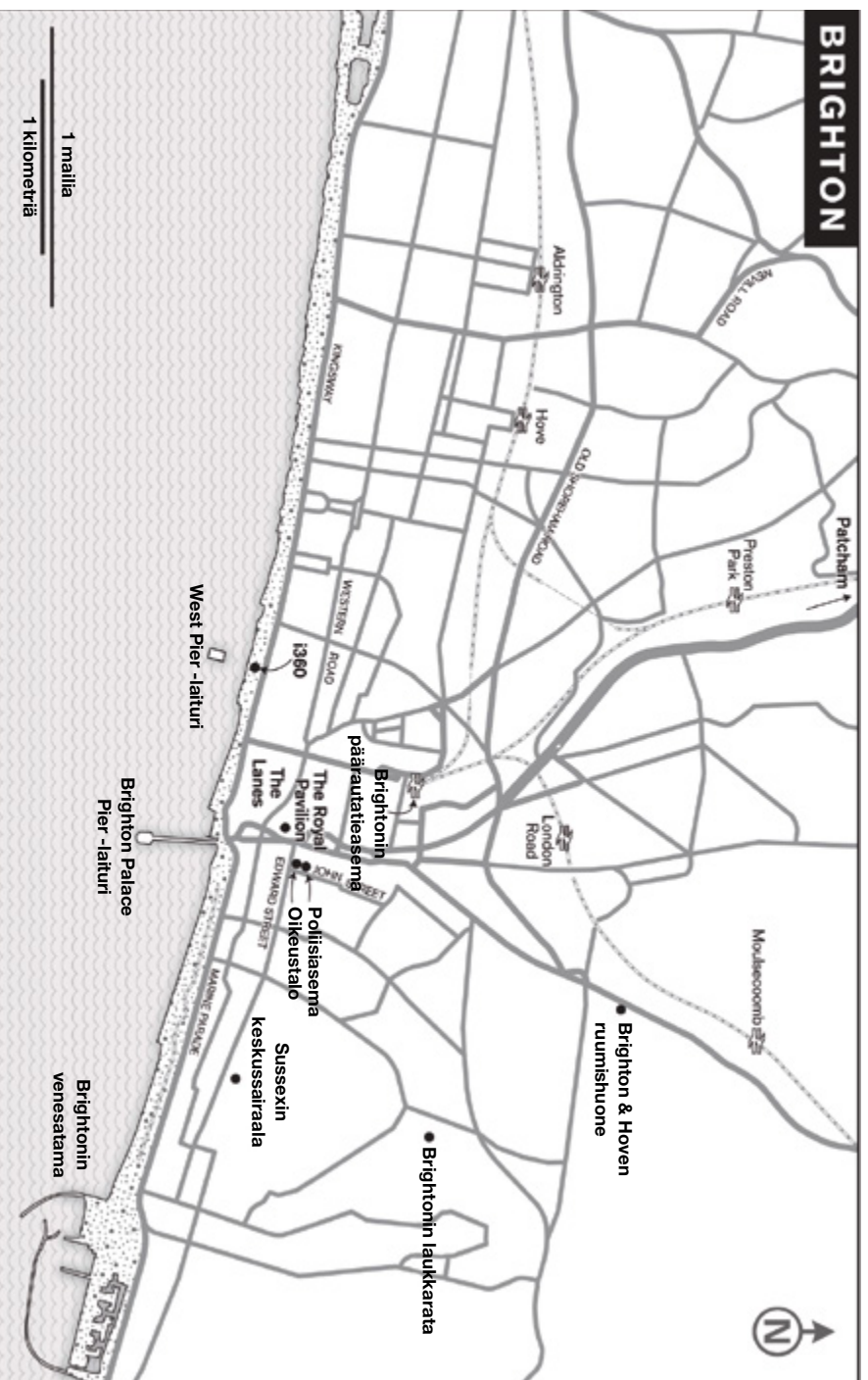
SUSSEX

4 mailia

6 kilometriä

BRIGHTON

Torstai 15. lokakuuta 2015

Charlie Porteous siteerasi mielellään W. H. Audenin runoa jäniksestä, joka heräsi aamulla onnellisen tietämättömänä metsästäjän suunnitelmista. Lähtiessään tänä aamuna kotoaan vihmovaan syysateeseen hän oli itse yhtä autuaan tietämätön siitä, että olisi tänään jäniksen osassa. Illalla hän ei pääsisi kotiin nukkumaan. Ei tänään eikä enää koskaan.

Porteous oli 62-vuotias lupsakka mies, jolla oli aina aikaa tiputtaa seteli katusoittajan hattuun. Kaikki tuttavat ja satunnaiset ohikulkijatkin ajattelivat varmasti häntä vilkaistessaan, ettei tuolla veikolla ollut huolen häivääkään. Itsevarma ryhti, hyvistä lounaista pyöristyneet kasvot ja pyylevöitynyt vartalo, Saville Row'lla teetetty liituraitapuku, räätälin valmistama paita sekä Garrick-kerhon solmio lohenpunaisine ja vihreine raitoineen loivat kuvan vauraasta miehestä, joka uhkui vanhojen sukujen itseluottamusta.

Todellisuudessa Porteous, joka omisti taidegallerian ja oli kipeästä luonteestaan huolimatta hyvin pidetty mies, oli tällä hetkellä kipeästi ja vakavasti hyvän diilin tarpeessa. Mieluiten sellaisen, josta saisi käteistä. Ison kasan riihikuivaa käteistä. Yksityispankki, joka oli aikoinaan luottanut häneen sokeasti ja hännystellyt häntä vuosikaudet, uhkasi nyt ulosmitata niin suuret velat, että hänen mukava elämänsä romahtaisi kertaheitolla.

Hän oli kuitenkin siinä asemassa, ettei voinut paljastaa ahdingkoaan sen enempää henkilökunnalleen kuin valikoidulle asiakaskunnalleenkaan, joka piti häntä kunniallisuuden ja luotettavuuden perikuvana. Eikä vaimolleen Susanille, joka oli jäänyt juuri eläkkeelle ja nautti roolistaan kotikaupungin hyväntekeväisyyspiireissä. Eikä liioin pojalleen Oliverille, joka oli työskennellyt kymmenisen vuotta Sothebyn huutokauppakamarin taideosastolla New Yorkissa perehtyäkseen alaan – ennen kuin palaisi galleriaan ja ottaisi myöhemmin ohjat käsiinsä. Silloin Porteous saisi oman

isänsä tavoin väistyä taustalle ja ryhtyä viettämään lokoisia vanhuudenpäiviä.

Erityisen murheissaan hän oli Oliverin takia. Poika ei tiennyt vielä mitään hänen ongelmistaan eikä aavistanut, että hän pettäisi heidät pahasti. Koko perheensä ja henkilökuntansa. Hän oli nukkunut kehnosti jo kuukausia ja alkanut popsia masennuslääkkeitä.

Mutta nyt näytti vihdoinkin siltä, että onni oli potkaissut häntäkin. Tai paskonut hänen oikeanpuoleiseen silmäänsä, jos tarkkoja oltiin. Se oli tapahtunut pari viikkoa sitten, kun hän oli vilkaissut yläpuolellaan lentävää mustavarista. Kerran lapsena, kun hän oli saanut harakanläjän päähänsä, hänen syvästi taikauskoinen äitinsä oli sanonut sen tuovan onnea, ja niin se oli tuonutkin – samassa kuussa hän oli voittanut palkinto-obligaatioiden arvonnassa 25 puntaa. Ei hassumpi yllätys!

Mustavaris oli syyttänyt pienen toivonkipinän. Ja ihmeellistä kyllä, onni näytti tosiaan kääntyvän.

2

Torstai 15. lokakuuta 2015

Charlie Porteous ei sietänyt typeryksiä, ja hänen hurmaava hymynsä saattoi muuttua silmänräpäyksessä musertavaksi ylenkatseeksi. Hänet tunnettiin miehenä, jota ei kannattanut suututtaa mutta jonka sanaan voi aina luottaa, ja hänen tarkkanäköisyytensä maalausten suhteen oli jo pitkään herättänyt kateutta kilpailevissa taidekauppiaissa. Tarkkanäköisyydestä oli ollut paljon iloa silloinkin, kun hän toimi kahdeksan vuotta arvioijana *Antiques Roadshow*-nimisessä antiikkiohjelmassa. Siitä oli jo useita vuosia, ja BBC:n asiantuntijoilleen maksamat palkkiot olivat siihen aikaan yhtä tyhjän kanssa – 100 puntaa per jakso ja toisen luokan junalippu – mutta hän oli nauttinut ohjelman tuomasta julkisuudesta ja arvostuksesta. Samalla hänen galleriansa oli saanut ilmaista mainosta.

Keskinäinen luottamus oli kuitenkin kärsinyt BBC:n tuottajan todettua, että Porteous kohteli liian yliolkaisesti niitä, joiden esitelmät taulut olivat hänen mielestään arvotonta roskaa. Se ei ollut tuottajan mielestä enää ohjelman hengen mukaista. Lopulta hänet oli erotettu kahdesta syystä.

Ensinnäkin hän oli itkettänyt erästä vanhempaa rouvaa ilmoittamalla tylästi, että Turnerin merimaisema, joka oli ollut tämän suvun hallussa vuosikymmeniä, olikin maalattu painokuvan päälle. Hän oli ärähtänyt, että lapsikin voisi tehdä vakuuttavampaa jälkeä, vaikka piirtäisi pisteestä pisteeseen. Ja toiseksi hän oli tehnyt harvinaisen arviointivirheen julistamalla erään Abel Grimmerin 1500-luvun maisemakuvan aidoksi ja varovaisestikin arvioiden 200 000 punnan arvoiseksi. Myöhemmin oli osoittautunut, että maalaus oli väärennös, mutta hän oli ollut niin huolissaan maineestaan, että kieltäytyi jääräpäisesti tunnustamasta virhettään.

Charlie Porteous oli pilkuntarkka mies, joka rakasti kauneutta sekä työssään että yksityiselämässään ja oli niin piintynyt tapoihinsa, että hänen mukaansa saattoi vaikka tarkistaa kellonsa, kuten

sanonta kuuluu. Hänen tapauksessaan kello oli 45 000 punnan Rolex Submariner.

Arkisin hän lähti joka päivä täsmälleen kello 6.35 kartanonsa portista Brightonin Tongdean Avenuelta, ajoi Bentleynsä Brightonin rautatieaseman parkkipaikalle ja matkusti pikajunalla Victorian asemalle Lontooseen. Siellä häntä oli vastassa uskollinen autonkuljettaja Meehat El Hadidy, joka kiidätti hänet S-sarjan Mercedes Benzillä hänen galleriaansa Duke Streetille. Hän oli perillä kello 8.20, hyvissä ajoin ennen viisihenkiä henkilökuuntaansa.

Neljänä iltana viikossa Porteous palasi Brightonin junalla heti töiden jälkeen ja astui sisään kotinsa ovesta tasan kello 19.15. Tors-taisin hän illasti yksityisklubillaan joko jonkin asiakkaan tai taidepiireihin kuuluvan tuttavain kanssa ja palasi kotiin vasta iltajunalla. Tänään hän oli kuitenkin syönyt ilokseen kummityttärensä kanssa galleriansa lähellä sijaitsevassa italialaisessa ravintolassa.

Hänen isänsä oli antanut aikoinaan neuvon, jota hän ei suureksi onnettomuudekseen ollut noudattanut. Neuvo oli se, ettei koskaan kannattanut sijoittaa tuntemattomiin kohteisiin. Mutta reilu kaksi vuotta sitten hänen asiakkaansa Kerry Dundas, upporikas australialainen kiinteistösijoittaja, joka oli ostanut häneltä viimeisen vuosikymmenen kuluessa miljoonien arvosta taidetta, oli esittänyt tarjouksen, josta oli *Kummisedän* sanoin mahdotonta kieltäytyä.

Kysymyksessä oli harvinainen tilaisuus ostaa yhteisesti kokonainen neljänkymmenen kahden kerroksen asuinkerrostalo Pohjois-Lontoosta. Nopea ostaja saisi rakennuksen pilkkahintaan, koska sen hetkinen omistaja oli rahapulassa. Lisäksi Reynolds Heights oli nimetty kuuluisan taiteilijan mukaan, minkä täytyi olla hyvä enne, Porteous oli ajatellut.

Jos kumpikin heistä sijoittaisi 10 miljoonaa puntaa, tuotto voisi olla helposti viisi miljoonaa puntaa vuodessa. Houkutusta lisäsi se, että Porteousin gallerian naapuritaloon etsittiin juuri uutta vuokra-laista. Jos hän vuokraisi sen, hän tuplaisi liikkeensä neliöt ja hänen pojastaan tulisi maan suurimman taidegallerian omistaja.

Pankki lainasi hänelle empimättä 10 miljoonaa puntaa kahden vuoden laina-ajalla. Hänen omaisuutensa katsottiin ilman muuta

riittävän vakuudeksi. Mutta kolmen kuukauden kuluttua, kun kaupan piti juuri toteutua, kaupan, joka näytti juuri niin tuottoisalta kuin Kerry Dundas oli luvannutkin, Porteous ei äkkiä saanutkaan mieheen yhteyttä.

Pestattuaan vihdoin lakimiehet avukseen hänelle selvisi, että Dundas oli vangittu Dubaissa epäiltynä petoksesta, kavalluksesta ja väärennöksestä.

Porteous joutui tunnustamaan, että häntä oli huijattu ja hän oli menettänyt investointinsa viimeistä penniä myöten. Pankki osoitti aluksi myötätuntoa, mutta kuten Porteous totesi luottamuksella ystävälleen, vanha vitsi piti jälleen paikkansa: pankkiiri lainasi kyllä sateenvarjoa kauniilla säällä mutta otti sen takaisin sateella.

Tänään, kun Porteous nousi junasta Brightonin asemalla vähän puolenyön jälkeen, hänen askelensa olivat kuitenkin jälleen toiveikkaan kepeät, ensimmäistä kertaa moneen unettomaan kuukauteen. Ja hyvästä syystä.

Hän oli hiljattain tehnyt yhden elämänsä loistavimmista hankinnoista. Hyvin mahdollisesti niin loistavan, ettei mikään edellisistä yltänyt lähimaillekaan. Se voisi yksinään nostaa hänet tästä suosta, jossa hän nyt kahlasii kainaloitaan myöten.

Hänen isänsä sodan jälkeen perustama galleria oli tunnetusti erikoistunut vanhojen ranskalaisten mestareiden maalauksiin, muun muassa Nicolas Poussinin, Jean-Honoré Fragonardin, Claude Lorrainin ja Élisabeth Vigée Le Brunin teoksiin. Edesmennyt isäukko, entinen Varsovan taideakatemian opiskelija, oli saapunut Englantiin pennittömänä juutalaispakolaisena Puolasta vuonna 1938 ja osoittautunut synnynnäiseksi liikemieheksi, joka tunnisti hyvän taiteen ja vielä paremmin tilaisuudet kannattaviin kauppoihin.

Isä oli vaihtanut nimekseen Lewis Porteous, koska uskoi sen kalskahtavan paremmalta pöyhkeissä brittiläisissä taidepiireissä ja sodanjälkeisessä juutalaisvastaisessa ilmapiirissä kuin nimen, joka hänellä oli Englantiin rantautuessaan: Jakub Lewandowski.

Charlie Porteous oli perinyt isänsä kiinnostuksen vanhojen ranskalaisten taiteilijoiden maisemamaalauksiin, muotokuviin ja

mytologisiin aiheisiin, ja isänsä lailla hänelläkin oli loistava liikevainu. Kaikkien menestyksekkäiden taidekauppiaiden tavoin hän vaistosi myös jokseenkin välittömästi, oliko teos aito vai väärennety. Erehdyksiä sattui vain harvoin. Ja hyvin palkattujen tiedustelijoidensa, ammattitaitonsa sekä syvien taskujensa ansiosta hän oli pelätty metsästäjä huutokaupoissa, erityisesti kun myynnissä oli maalaiskartanoiden irtaimistoa.

Taidekauppaa säänneltiin huomattavasti vähemmän hänen isänsä aikaan. 1950-, 60- ja 70-luvuilla saattoi ongelmitta ostaa haluamansa maalauksen ja maksaa sen shekillä tai käteisellä. Silloin se riitti täydellisesti, mutta ei enää. Nykyisin ei riittänyt edes se, että taideteoksen proveniensi oli tiedossa, vaan myös myyjän taustat oli tarkistettava.

Tässä muuttuneessa maailmassa Charlie Porteous ja hänen henkilökuntansa joutuivat huomioimaan kaikenlaiset riskit, toisinaan jopa selvittämään, saattoiko kauppa liittyä rahanpesuun. Ainoatakaan maalausta ei voinut ripustaa Porteousin kolmikerroksisen Mayfairin gallerian seinälle myyntiin ennen kuin sen alkuperä ja myynnin taustat oli tarkistettu pienintä piirtoa myöten.

Ainakaan teoriassa.

Isänsä tavoin Charliekin oli valmis rikkomaan sääntöjä aina silloin tällöin. Kunhan tarjottu maalaus ei ollut varastettujen taideteosten luettelossa ja hän arvioi sen kokemuksensa perusteella aidoksi, hän otti toisinaan riskin, osti taulun itselleen ja myi sen saman tien jollekin valikoidulle asiakkaalle, jolle hänen sanansa riitti vakuudeksi.

Kaikkien kollegoidensa tavoin Porteous tiesi hyvin, että monia merkittäviä taideteoksia oli kadonnut historian saatossa ja niitä ilmaantui aina aika ajoin myyntiin. Joskus löytyi jopa vuosisatoja vanhoja maalauksia, jotka olivat unohtuneet jonkun kätköihin tai kadonneet yhteiskunnallisten murrosten melskeissä, kuten Ranskan vallankumouksessa, tai joutuneet vaikkapa natsien ryöstösaaliiksi toisessa maailmansodassa. Joitakin teoksia ei ollut koskaan edes luetteloitu, vaan niiden olemassaolosta liikkui vain huhuja.

Juuri tästä syystä hän olikin suostunut vilkaisemaan ruskeaan paperiin paketoitua nelikulmaista esinettä, jonka eräs laiha ja hermostunut ranskalaismies – joka väitti olevansa nimeltään Jean-Claude Dubois – oli tuonut hänen galleriaansa näytille kaksi viikkoa sitten. Mies oli vaikuttanut epäilyttävältä, ja hänen tarinansa siitä, miten teos oli päätynyt hänen käsiinsä, oli Porteousin mielestä täyttä puppua. Dubois oli muka siivonnut tätivainansa ullakkoa ja löytänyt taulun jostakin arkusta.

Sen sijaan Porteous oli ihastunut suuresti nähdessään pakettista paljastuneen esineen toimistossaan gallerian ensimmäisen kerroksen takaosassa. Se oli pieni, 25 senttiä korkea ja 30 senttiä leveä kevätaiheinen öljymaalauk, jossa oli koristeelliset kehykset. Kaksi nuorta ja kaunista rakastavaista viehkeissä 1700-luvun puvuissaan syleili toisiaan narsissien keskellä idyllisessä metsämaisemassa vesiputouksen edessä. Puut oli maalattu kerrassaan suurenmoisella tekniikalla – ne olivat vaikuttavia mutta samalla kepeitä, mikä lisäsi valtavasti kuvan viehätysvoimaa. Maalaus oli todellinen helmi. Jumalaisen kaunis, väkevä, häkellyttävän upea kuvaus rakkauden ensi kukoistuksesta.

Porteous oli joutunut pitämään ilmeensä kurissa kysellessään Dubois’lta maalauksen alkuperästä. Hän tunsii kaikki Lontoon ja koko Euroopanikin hyvämaineiset taidekauppiat, eikä tämä hymyjä väläyttelevä keikari, jolla oli nälkäisen linnun pälyilevät silmät ja hermostunut otsa, kuulunut siihen joukkoon.

Olettaen, että maalaus oli aito eikä poikkeuksellisen taitava väärännös – ja pinnan halkeamat, taustapuolella näkyvät homepilkut ja sinettivahan jäänteet, kehyksen vauriot sekä taulun yleinen kunto puolsivat kaikki aitoutta – kysymyksessä oli erittäin merkittävä, kauan sitten kadonnut teos nimeltä *Kevät*, jonka oli maalannut Jean-Honoré Fragonard, yksi Porteousin ehdottomista suosikeista 1700-luvun taiteilijoiden joukossa. Fragonardin tiedettiin maallanneen kaikki muutkin vuodenaajat, mutta koko sarja oli kadonnut runsaat kaksisataa vuotta sitten.

Joidenkin tietojen mukaan kaikki *Neljä vuodenaikaa* olivat olleet yksityisomistuksessa eräässä ranskalaisessa linnassa mutta

kadonneet Ranskan vallankumouksen aikana. Niiden uskottiin joko tuhoutuneen tai joutuneen varkaiden käsiin.

Porteous tiesi hyvin, kuten epäilemättä taulun tuojakin – ellei mies sitten ollut täydellinen humpuukimestari – että edellinen merkittävä myyntiin tullut Fragonardin teos, Harcourtin viidennen herttuan François-Henrin muotokuva, oli ostettu Bonhamsin huutokaupassa maailmanennätyshintaan 17 106 500 punnalla.

Porteous oli kysynyt Dubois’lta rauhallisesti, paljonko tämä oli ajatellut pyytää taulusta. Vastaus oli 50 000 puntaa.

”Miksi tarjoatte sitä minulle?” hän oli tiedustellut. Alhainen hinta vahvisti sen, että mies todella oli pelkkä huijari.

”Kuulin, että olette tämän aikakauden johtava asiantuntija”, Dubois oli vastannut ranskalaisvoittoisella englannillaan.

”Miksette vie sitä huutokauppaan? Bonhams tai Christie’s tai vaikka Sotheby’s voisi myydä sen puolestanne”, Porteous oli sanonut testatakseen miestä.

Ranskalaisen väistelevä katse kertoi kaiken tarvittavan. ”Ajattelin, että täällä syntyisi kaupat nopeammin.”

Porteous tiesi laskemattakin, että jos maalaus oli aito, sen todellinen arvo liikkui jossakin kolmen ja viiden miljoonan punnan välimaastossa, ja sopivassa huutokaupassa hinta voisi kohota korkeammaksikin. Ja jos jostain löytyisi sarjan kolme muuta teosta, arvo saattoi nousta moninkertaiseksi.

Tämä saattaisi ratkaista hänen rahahuolensa yhdellä iskulla.

3

Perjantai 16. lokakuuta 2015

Dubois oli suostunut hyvin vastahakoisesti jättämään maalauksen galleriaan seuraavaan päivään saakka, jotta Porteous voisi tutkia sitä tarkemmin ja tarkistaa, ettei se ollut varastettujen taideteosten listalla.

Miehen lähdettyä Porteousille oli selvää, ettei taulua kannattaisi myydä tavalliseen tapaan. Silloin hänen olisi tarkistettava myyjänkin taustat, ja ne tuskin olivat kovin kunnialliset.

Hän lähetti varastetun taiteen tietokanta Art Loss Registeriin tiedustelun *Keväästä* ja hämäykseksi neljäntoista muunkin maalauksen nimet ja valokuvat. Seuraavana aamuna hän aprikoi, veisikö taulun erälle luotettavalle konservaattorille ja pyytäisi tältä mieli-pidettä taiteilijan nimeä paljastamatta, mutta päätti luopua suunnitelmasta. Hän ei halunnut vastata hankaliin kysymyksiin.

Art Loss Register vastasi hänen tiedusteluunsa viidentoista maalauksen alkuperästä. Fragonardista ei löytynyt mitään epäilyttävää.

Myöhemmin samana päivänä, kun Charlie Porteous oli saanut mielestään riittävät todisteet siitä, ettei teosta ollut varastettu eikä väärennetty, hän osti sen Jean-Claude Dubois'ltä käteisvaroilla, joita hänellä oli tällaista tarkoitusta varten kassakaapissaan, ja piti kaupan salassa useimmilta alaisiltaan. Moista oli sattunut hyvin harvoin hänen urallaan.

Tästä oli nyt kaksi viikkoa aikaa, ja hän oli kysellyt maalauksestaan vaivihkaa tuttavapiirinsä vähiten lainkuuliaisilta välittäjiltä. Kenellekään heistä ei ollut tarjottu sitä eikä liioin muita teoksia Fragonardin vuodenaikasarjasta. Lisäksi hän oli ilmoittanut samoille kontakteille etsivänsä henkilöitä, jotka omistivat jonkin muun kadonneista tauluista, *Kesän*, *Syksyn* tai *Talven*, ja haluavansa neuvotella niiden ostosta.

Nämä välittäjät operoivat kaikki kunniallisten taidekauppiaiden piirin ulkopuolella. He olivat auttaneet häntä niinä kertoina, kun hän oli erehtynyt ostamaan joko *kuuman* tai väärennökseksi

osoittautuneen taulun ja halunnut hankkiutua siitä eroon nopeasti ja ilman turhia muodollisuuksia.

Koska hän ei ollut vielääkään varma Fragonardinsa laillisuudesta eikä uskaltanut laittaa sitä avoimesti myyntiin, hän oli tiedottanut siitä hienovaraisesti myös joillekin varakkaimmista asiakkaistaan, jotka voisivat helposti ostaa tämän hintaluokan maalauksen ja jotka tapasivat luottaa hänen sanaansa.

Eräs heistä, George Astone, jolla oli yksi maan hienoimmista ranskalaisen taiteen yksityiskokoelmista, oli ottanut välittömästi yhteyttä ja ilmoittanut olevansa maalauksesta erittäin kiinnostunut.

Herttainen ja leppoisa Astone, joka asui komeassa talossa viidentoista kilometrin päässä Brightonista pohjoiseen, oli kuitenkin halvaantunut eikä päässyt kovin helposti käymään Lontoossa – joten hän kysyi, voisiko Porteous tuoda maalauksen hänen nähtäväkseen. Hän oli äärettömän kiinnostunut ostamaan sen nähtyään valokuvat, jotka Porteous oli lähettänyt hänen sähköpostiinsa ehdottoman luottamuksellisina. Porteous oli luvannut esitellä taulun heti seuraavana aamuna.

Kuin kohtalon sanelemana Bentleyyn kaiuttimista soi juuri Vivaldin ”Kevät”, kun Porteous kääntyi puolenyön jälkeen kotikadulle. Hieno enne. Häntä hymyilytti. Tänä iltana kaikki oli mallillaan.

Hän jatkoi matkaa hämyistä puiden reunustamaa katua pitkän ja pysähtyi takorautaisen porttinsa eteen vastapäisen katulampun heikossa kajastuksessa. Hän odotti jo hyvillään irlanninvinttikoiransa Poussinin myrskyistä tervehdystä ja toivoi, ettei hänen vaimonsa heräisi haukkumiseen. Kello oli kahtakymmentä vaille yksi, joten Susan nukkui varmasti sikeästi. Porteous hamuili kojelaudan alaosaa, löysi portin kaukosäätimen ja painoi sitä.

Mitään ei tapahtunut.

Hän painoi uudelleen, mutta portti ei vielääkään liikahtanut. Hän kurtisti kulmiaan. Oliko paristosta virta lopussa? Hän koetti vielä kolmannen kerran, ja pieni punainen valo syttyi kuten kuuluikin. Mutta portti ei hievahtanutkaan.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun näin tapahtui. Porteous kirosi ja päätti tilata huollon heti aamulla. Hän avasi ikkunansa ja

ojensi kätensä syöttääkseen koodin manuaalisesti, mutta huomasi harmikseen olevansa liian kaukana.

Hän jatkoi sadattelua, avasi ovensa ja nojautui ulos – huomamatta varjoa, joka ilmestyi puun takaa ja hiipi lähemmäksi hänen näppäillessään paneeliin 7979 ja plusmerkki. Portinpuoliskot alkoivat aueta nytkähdellen ja kirkkaat pihavalot syttyivät.

Samassa valot räjähtivät myös hänen päässään, kun hän tunsi kovan iskun suoraan korvansa takana. Sitä seurasi rautatangon voimakas jysähdys. Tähdententoja. Meteoriiitteja. Hän näki elämänsä hurjimman ilotulituksen rojahtaessaan eteenpäin ja osuessaan maahan. Sitten valot sammuiivat kokonaan.

Hän ei kuullut enää mitään, kun hyökkääjä haukkui häntä painavaksi paskiaiseksi kiskoessaan hänet takaisin kuljettajan penkille.

Hän ei kuullut enää mitään, kun kuljettajan ovi läimähti kiinni veren tihkuessa hänen murskaantuneesta kallostaan niskatuelle, jonka luonnonvalkeat tikkaukset erottuivat tyylikkäästi kellanruskeasta nahkaverhoilusta.

4

Sunnuntai 21. heinäkuuta 2019

Harry Kipling kohteli jokaista asiakastaan kuin heistä olisi juuri tullut parhaat kaverukset. Hän oli vanteraa 45-vuotias mies, jolla oli pilkettä silmäkulmassa, veitikkamainen hymy, pörröinen tukka ja jalassa poikkeuksetta shortsit – paitsi talven kylmimpinä päivinä – ja hän pursusi aina poikamaista intoa ja energiaa. Hänen asiakkaitaan tuntui aina, että hän teki kaikkensa heidän eteensä, ja niin hän totisesti yritti tehdäkin.

Harry hoitaa homman! oli hänen vakiofraasinsa. No hittolainen, jos sukunimenä oli yksi maan tunnetuimmista kakkubrändeistä – *Mr Kipling* – se täytyi joko vaihtaa tai ottaa huumorilla.

Eikä nimen vaihto oikein tullut kysymykseen, koska perheyrittys Harold Kipling & pojat, Brightonin johtava rakennusliike, oli perustettu jo vuonna 1892 ja sen hyvä maine liittyi kiinteästi nimeen.

Sitä paitsi oli helppo murtaa jää uusien asiakkaiden kanssa, kun vitsaili neuvotellessaan heidän talonsa takaosan laajennuksesta, että hänen pitikin muistaa tuoda niitä mahtavia kakkuja mukanaan, heh heh.

Töitä oli viime aikoina riittänyt yllin kyllin. Lisäsiipien ja loft-asuntojen kysyntä oli suurempi kuin koskaan, ja vuoden liikevaihto olisi kohtuullisen hyvä. Voittoa oli silti vuosi vuodelta vaikeampi tahkota. Hänen vaimonsa Freya jaksoi muistuttaa, että hänelle jäisi huomattavasti enemmän käteen, jos hän ei olisi aivan niin höveli asiakkailleen.

Freya, joka oli myös 45-vuotias ja Harryn nuoruudenihastus, toimi paikallisen koulun apulaisrehtorina. Hän oli yhä kaunis nainen, entinen valvojaoppilas, jolla oli pitkät vaaleat hiukset, timmi vartalo ja järjestelmällisempi luonne kuin miehellään. Vähäisinä vapaahetkinään koulun pakollisten paperitöiden ja kuntosalitreeniensä jälkeen hän auttoi miestänsä firman kirjanpidossa, jossa tämä oli aivan toivoton. Ja toisinaan hän huolestui näkemästään.

Tuttu televisiosarjasta,
jossa Roy Gracea esittää
huippusuositettu John
Simm.

Harry ja Freya Kipling ostavat kirpputorilta muutamalla punnalla mi-
tänsanomattoman maalauksen, koska siinä on kauniit kehukset.
Kotona harrastelijamaisen maalauksen alta paljastuukin aivan toi-
nen työ. Voisiko tämä upea maisemamaalaus olla kauan kateissa ollut mil-
joonien arvoinen mestariteos 1770-luvulta?

Ainakin yksi keräilijä on vakuuttunut teoksen aitoudesta. Ja hän on tot-
nutun saamaan haluamansa – keinoja kaihtamatta.

Rikosylikomisario Roy Grace joutuu sukeltamaan taidemaailman tunte-
mattomiin vesiin ja saa pian huomata, että ulospäin kunnialliselta vaikut-
tava yhteisö kätkee taakseen ahneutta, petosta ja väkivaltaa. Harry ja
Freya Kiplingin unelma on muuttua heidän pahimmaksi painajaisekseen.

Kuolema kätkeytyy kuvaan on
Roy Grace -dekkarisarjan kahdeksastoista osa.

PETER JAMES on yksi maailman arvostetuimmista rikoskirjailijoista. Hän toi-
mii läheisessä yhteistyössä Sussexin poliisin kanssa, ja hänen kirjojaan on kii-
tetty siitä, että ne tarjoavat ainutlaatuisen autenttisen näköalan nykyaikaiseen
poliisityöhön. James on saanut lukuisia kirjallisuuspalkintoja. Roy Grace -sar-
jan kirjoja on käännetty peräti 38 kielelle, ja Jamesin kirjoja on myyty jo yli 30
miljoonaa kappaletta, Suomessakin yli 160 000 kappaletta.

minerva

84.2

www.minervakustannus.fi

Kannen kuvat: iStock

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taitto-

palvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-724-0

9 789523 757240